

УДК 342.951:351.87(477)

О.Г. ПРЕДМЕСТНИКОВ,

канд. юрид. наук, Головне територіальне управління юстиції у Херсонській області

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЖРЕГІОНАЛЬНИХ УПРАВЛІНЬ З ПИТАНЬ ВИКОНАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПОКАРАНЬ ТА ПРОБАЦІЇ МІНІСТЕРСТВА ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

***Ключові слова:** організація діяльності, статус, міжрегіональні управління, виконання кримінальних покарань, пробація, Міністерство юстиції України*

Передання завдань і функцій ліквідованої Державної пенітенціарної служби України Міністерству юстиції України цілком логічно зумовило не тільки істотні зміни в його компетенції та організаційній структурі, але й утворення в межах системи органів юстиції його нових спеціалізованих територіальних органів – міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації. Попри провідну роль вказаних міжрегіональних управлінь у забезпеченні законного й належного виконання кримінальних покарань та пробації на місцевому рівні наразі вони все ще перебувають на етапі своєї нормативно-правової і організаційної інституалізації, адаптації до нових реалій системи управління державною кримінально-виконавчою службою України. При цьому, в організації діяльності міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації має бути відображено не лише їх загальний статус як територіальних органів Міністерства юстиції України та складових системи органів юстиції, але й специфічний статус як органів державної кримінально-виконавчої служби з вузькоспеціалізованими повнова-

женнями у правоохоронній сфері. А відтак, в рамках вдосконалення діяльності органів юстиції у сфері виконання кримінальних покарань та пробації й вбачаються актуальними питання особливостей організації діяльності міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України.

Зазначимо, що питання організації та управління діяльністю державної кримінально-виконавчої служби вже розглядалися такими вченими, як Є.Ю. Бараш, С.В. Зливко, В.Ф. Пузирний, М.М. Сикал, І.С. Яковець і К.А. Автухов та інші. У той же час їх наукові роботи не розкривають сучасний стан управління у сфері виконання кримінальних покарань та пробації, переважно стосуючись особливостей організації діяльності раніше існуючої Державної пенітенціарної служби України, її органів і установ, що на сьогодні можуть розглядатись хіба що в контексті історичної ретроспективи формування та функціонування міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації. Саме тому метою нашої роботи є аналіз адміністративно-правових засад організації діяльності міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України, визначення їх сутності та особливостей, а також обґрунтування пріоритетних напрямків вдосконалення статусу міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації.

Передусім, відмітимо, що формування міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України пов'язане з одночасною ліквідацією територіальних органів управління Державної пенітенціарної служби України. Вказане є проявом загальної для сучасної системи органів юстиції тенденції щодо мінімізації органів управління, скорочення управлінського апарату та оптимізації державних видатків. Зокрема, згідно Постанови Кабінету Міністрів України від 18.05.2016 р. № 348 [1] замість 24 територіальних управлінь і відділів

Державної пенітенціарної служби України утворюється лише 6 (Західне, Південне, Південно-Східне, Північно-Східне, Центральне, Центрально-Західне) міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації. При цьому, зважаючи на територіальну основу діяльності таких міжрегіональних управлінь, вбачається дещо неоднозначним їх «географічне» найменування, зокрема йдеться про поширення діяльності «Південного» міжрегіонального управління на Кіровоградську область (центр України), «Південно-Східного» міжрегіонального управління на Дніпропетровську область (центр України) і «Центрального» міжрегіонального управління на Чернігівську область (північ України).

Так чи інакше, міжрегіональний характер діяльності даних міжрегіональних управлінь зумовлює істотно більше функціональне та організаційне навантаження на кожне з них порівняно з раніше діючими територіальними органами Державної пенітенціарної служби України. Означене потребує не лише достатнього організаційного, кадрового та матеріально-фінансового забезпечення міжрегіональних управлінь, але й відповідного оновлення форм і методів реалізації ними державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації. У цьому контексті досить конструктивним постає утворення у кожній області відокремлених підрозділів міжрегіональних управлінь з питань охорони, режиму та нагляду [2], що дозволяє міжрегіональним управлінням ефективно й оперативно виконувати їх повноваження одразу на усій території їх діяльності.

Адміністративно-правове регулювання організації діяльності міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації крім базового Закону України від 23.06.2005 р. № 2713–IV [3] (який окреслює лише загальні риси статусу державної кримінальної виконавчої служби України) також, насамперед, складається з Положень про міжрегіональні управління, затверджених Наказом Міністерства юстиції України від

14.12.2016 р. № 3655/5 [2]. При цьому, як на нас, дещо нерациональною є практика затвердження Міністерством юстиції України окремих Положень для кожного конкретного міжрегіонального управління, тоді як змістовна ідентичність таких Положень цілком уможливорює затвердження єдиного Положення про усі міжрегіональні управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації. Те ж саме в цілому стосується й структури міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації, яка затверджується без нормативної прив'язки до їх Положень окремими рішеннями Міністра юстиції України (21.02.2017 р., 22.02.2017 р., 23.02.2017 р. 28.02.2017 р. і 01.03.2017 р.) [4–9]. Водночас вбачається конструктивною загальна типовість структури усіх міжрегіональних управлінь (що відображає єдність підходу до організації їх діяльності на усій території України) з одночасним урахуванням реального обсягу задач у сфері виконання кримінальних покарань та пробації у кожному регіоні.

Структура міжрегіональних управлінь [4–9] загалом відповідає їх завданням і повноваженням. При цьому, в їх складі діють два основні підрозділи (Управління Державної кримінально-виконавчої служби України та Управління пробації), які комплексно вирішують значну частину питань організації та контролю діяльності відповідних органів і установ виконання кримінальних покарань, забезпечення виправлення засуджених та запобігання їх повторних злочинів. Інша частина підрозділів є вузькоспеціалізованою за конкретними напрямками роботи, наприклад, це Управління (відділ) виробничої діяльності підприємств, сектор (головний спеціаліст) інспектування в пенітенціарних закладах і т. д.

У той же час дещо неоднозначною вбачається порівняно велика кількість і штатна чисельність підрозділів міжрегіональних управлінь внутрішньоструктурного спрямування (Управління бухгалтерського обліку та фінансового забезпечення, Управління персоналу, Управління організаційно-аналітичного,

документального та адміністративно-господарського забезпечення [4–9] тощо). Вважаємо, що в інтересах ефективної реалізації завдань міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації уможливується опрацювання питання щодо раціонального перерозподілу їх організаційно-штатного потенціалу з забезпечення своєї діяльності на здійснення конкретних завдань і повноважень. Зокрема, наприклад, сектор (головний спеціаліст) інспектування в пенітенціарних закладах, з огляду на важливість його роботи в контексті забезпечення дотримання законодавства і прав громадян в пенітенціарних закладах, міг би бути розширений до окремого відділу у складі міжрегіональних управлінь.

Значення міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації зумовлюється їх місцем в ієрархії державної кримінально-виконавчої служби як проміжної управлінської ланки між Міністерством юстиції України та підпорядкованими міжрегіональним управлінням підрозділами пробації, установами виконання покарань, слідчими ізоляторами, воєнізованими формуваннями, іншими підприємствами, установами і організаціями. Власне, згідно ч.2 ст.9 Закону України від 23.06.2005 р. № 2713–IV [3] міжрегіональні управління здійснюють безпосереднє керівництво оперативно-службовою та фінансово-господарською діяльністю підпорядкованих їм органів і установ, забезпечуючи таким чином практичну реалізацію актів і рішень Міністерства юстиції України. Наголосимо, що ефективне управління державною кримінально-виконавчою службою має ґрунтуватись не тільки на чіткій внутрішньосистемній ієрархії та субординації, але й на детальному правовому визначенні форм і змісту управлінських повноважень відповідних органів управління відносно підпорядкованих йому органів і установ.

На сьогодні в значній мірі саме від міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації залежить вирішення названих у Концепції державної

політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України від 08.11.2012 р. [10] питань незадовільних умов тримання засуджених і утримуваних під вартою осіб, поганого стану інженерно-технічних засобів охорони та спеціальної техніки, неналежної якості медичної допомоги, невинуватених режимних обмежень, низького рівня організації соціально-виховної та психологічної роботи із засудженими тощо.

Як позитив адміністративно-правового регулювання статусу міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації слід вказати розгорнуте і послідовне закріплення у Положеннях від 14.12.2016 р. [2] їх завдань, повноважень, прав і статусу керівництва. Крім цього, відповідність нормативно визначених завдань міжрегіональних управлінь завданням Міністерства юстиції України (п.3 Положення від 02.07.2014 р. [11]) виявляє єдність і погодженість їх діяльності у сфері виконання кримінальних покарань та пробації.

Так, основні завдання міжрегіональних управлінь становить реалізація єдиної державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, формування системи наглядових, соціально-виховних і профілактичних заходів, що застосовуються до засуджених і утримуваних під вартою осіб, а також забезпечення дотримання прав громадян, вимог законодавства та реалізації «законних прав та інтересів» засуджених і утримуваних під вартою осіб. При цьому, вважаємо, що забезпечення дотримання прав громадян і законодавства має розглядатись не стільки як окреме завдання міжрегіональних управлінь, а як первинна іманентна складова усієї їх діяльності з питань виконання кримінальних покарань та пробації. До речі, виходячи з теоретичного розуміння суб'єктивних прав і інтересів як юридичних категорій, більш коректно було би говорити про забезпечення міжрегіональними управліннями реалізації не «законних прав та інтересів», а «прав і законних інтересів» відповідних осіб.

Забезпечення міжрегіональними управліннями з питань виконання кримінальних пока-

рань та пробації дотримання законодавства і прав людини є досить багатоаспектним напрямком їх діяльності, що рівною мірою стосується засуджених і утримуваних під вартою осіб, а також й персоналу державної кримінально-виконавчої служби. З цією метою згідно Положень від 14.12.2016 р. [2] міжрегіональні управління організують діяльність підпорядкованих органів і установ щодо захисту прав людини в умовах відбування покарання, а також забезпечують протидію (запобігання, припинення, виявлення, розкриття) злочинам та дисциплінарним проступкам як з боку засуджених і взятих під варту осіб, так і щодо них; забезпечують, організують та контролюють оперативно-розшукову діяльність. Тут слід дещо уточнити формулювання таких повноважень міжрегіональних управлінь, що мають поширюватись на протидію загалом будь-яким правопорушенням в підпорядкованих їм органах і установах (наприклад, включаючи вчинення правопорушень одним працівником державної кримінально-виконавчої служби щодо іншого її працівника). Особлива увага повинна приділятися забезпеченню міжрегіональними управліннями внутрішньої безпеки, здійсненню заходів протидії корупційної та службової злочинності. Так чи інакше, участь міжрегіональних управлінь у розробці та виконанні державних комплексних програм протидії злочинності відображає загальносоціальний характер подібної правоохоронної діяльності державної кримінально-виконавчої служби, забезпечуючи її щільну взаємодію, єдність і погодженість з діяльністю інших правоохоронних органів.

Для забезпечення протидії злочинності у складі міжрегіональних управлінь діє низка профільних підрозділів, зокрема, це відділ оперативної роботи та боротьби зі злочинністю, відділ оперативного чергування і слідчий відділ Управління Державної кримінально-виконавчої служби України [4–9]. До речі, попри наявність у структурі міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації вказаного слідчого від-

ділу до їх повноважень Положеннями від 14.12.2016 р. [2] прямо не відноситься проведення досудового розслідування злочинів, вчинених на території або в приміщеннях Державної кримінально-виконавчої служби України. Натомість організація роботи слідчих підрозділів міжрегіональних управлінь більш предметно регламентується відповідною Інструкцією (Наказ Міністерства юстиції України від 08.02.2017 р. № 313/5 [12]).

Поза цим, необхідно погодитись із Є.Ю. Барашем [13], що законність та ефективність функціонування державної кримінально-виконавчої служби України залежить від професійності та соціально-правового захисту її персоналу. Саме тому цілком логічними вбачаються повноваження міжрегіональних управлінь із забезпечення підвищення професійної підготовки та правового і соціального захисту персоналу підпорядкованих їм органів і установ [2]. Особливо ретельний добір і розстановка, постійне підвищення як професійної, так і психологічної підготовки працівників державної кримінально-виконавчої служби, їх мотивування та стимулювання зумовлюються підвищеною відповідальним, складним і ризиковим характером роботи в даній сфері. Ці та інші повноваження складають зміст діяльності профільних Управлінь персоналу [4–9], діючих у складі міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації.

Ключовою умовою дотримання законодавства в органах і установах виконання кримінальних покарань та пробації виступає належний постійний і всебічний контроль за цим, здійснюваний як міжрегіональними управліннями Міністерства юстиції України, так і, що не менш важливо, громадськістю (громадськими радами, спостережними комісіями та ін.). У свою чергу дієвість громадського контролю в даній сфері в значній мірі залежить від міжрегіональних управлінь, які повинні створювати сприятливі умови для роботи суб'єктів громадського контролю та розширення участі громадськості у процесі виправ-

лення засуджених. Водночас дані повноваження міжрегіональних управлінь мають стосуватись громадського контролю не лише «за дотриманням прав засуджених при виконанні кримінальних покарань» [2], а в цілому за дотриманням законодавства і прав людини в органах і установах державної кримінально-виконавчої служби.

Із забезпеченням дотримання законодавства та прав громадян пов'язані й різноманітні форми спеціального контролю і нагляду, здійснюваного міжрегіональними управліннями, зокрема, за охороною праці, обладнанням підвищеної небезпеки, станом охорони навколишнього природного середовища, організацією харчування, забезпеченням речовим майном, станом здоров'я (засуджених до позбавлення волі, арешту та осіб, узятих під варту) [2]. Основою цієї та іншої успішної контрольної діяльності міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації виступає чітке правове врегулювання видів, форм, предмету, суб'єктів, порядку і строків проведення відповідних контрольних заходів, а також наявність достатніх юридично обов'язкових засобів реагування на виявлені недоліки та порушення (скасування рішень, надання доручень, притягнення винних до відповідальності тощо).

Не можна не відмітити як позитив утворення у складі міжрегіональних управлінь достатньої кількості фахових підрозділів, які забезпечують контроль і нагляд в органах і установах державної кримінально-виконавчої служби, а саме це відділи (сектори) з питань охорони, режиму та нагляду в областях, відділи (сектори) медичного забезпечення, сектори (сектори, головні спеціалісти) державного нагляду за охороною праці та навколишнім середовищем, сектори (головні спеціалісти) інспектування в пенітенціарних закладах, сектори внутрішнього контролю органів і установ системи юстиції [4–9] і т.д. Вважаємо, що такі підрозділи, невеликі за чисельністю та споріднені за формою діяльності, з метою спрощення структури міжрегіональних управлінь з питань

виконання кримінальних покарань та пробації і упорядкування їх діяльності, можуть бути об'єднані в єдине профільне управління.

Вказане підтверджується й широкими повноваженнями міжрегіональних управлінь з загального контролю за роботою підпорядкованих їм органів і установ. При цьому, як на нас, закріплений Положеннями від 14.12.2016 р. [2] перелік контрольних повноважень міжрегіональних управлінь може бути дещо спрощений шляхом об'єднання змістовно близьких повноважень щодо контролю виконання актів законодавства, вироків, постанов і ухвал судів, контролю реалізацією завдань підпорядкованих установ, контролю і координації діяльності начальників підвідомчих органів і установ тощо. Також, зважаючи на змістовні відмінності підпорядкованості та підвідомчості, вбачається не зовсім коректним паралельне синонімічне застосування у Положеннях від 14.12.2016 р. формулювань «підвідомчі органи і установи» та «підпорядковані органи і установи».

Реалізація міжрегіональними управліннями державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, насамперед, має організаційно-забезпечувальний характер щодо відповідної діяльності, практично здійснюваної підпорядкованими їм органами і установами державної кримінально-виконавчої служби України. Зокрема йдеться про забезпечення виконання вироків суду, забезпечення та організацію тримання засуджених і узятих під варту осіб, організацію виконання актів амністії та помилування, здійснення екстрадиції, забезпечення охорони, правопорядку та безпеки підпорядкованих органів і установ [2] та ін. Зазначимо, що міжрегіональні управління самі по собі не здійснюють виконання вироків, тримання і охорону засуджених, натомість вищевказані повноваження слід розуміти як нормативно-правове забезпечення, створення необхідних організаційних та інших умов для здійснення такої діяльності підпорядкованими органами і установами, контроль і координацію їх роботи. Чітке правове визначення реального змісту означених

повноважень додатково гарантуватиме законність діяльності міжрегіональних управлінь, дозволить упорядкувати її та погодити з компетенцією інших суб'єктів в даній сфері.

При цьому, у структурі міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації відсутні єдині профільні підрозділи з питань забезпечення та організації тримання засуджених і узятих під варту осіб, тоді як питаннями охорони підпорядкованих органів і установ опікуються вже названі відділи (сектори) з питань охорони, режиму та нагляду в областях, а забезпеченням виконання судових вироків – відділ (сектор) контролю за виконанням судових рішень [4–9]. Формування за конкретними напрямками діяльності міжрегіональних управлінь фахових підрозділів підвищує професійність, відповідальність та ґрунтовність її виконання, хоча компетенція і діяльність усіх структурних елементів міжрегіональних управлінь мають бути взаємопов'язаними і взаємоузгодженими.

Відзначимо, що реалізація міжрегіональними управліннями державної політики у сфері виконання кримінальних покарань повинна бути направлена, крім вище вже розглянутого забезпечення дотримання законодавства і прав громадян, також й на забезпечення безпеки та надійного тривання засуджених і узятих під варту осіб відповідно до встановленого режиму. Разом із тим, оскільки кара та ізоляція таких осіб від суспільства не є самоціллю виконання кримінальних покарань, то і діяльність міжрегіональних управлінь (наприклад, із забезпечення застосування заходів впливу до засуджених) має спрямовуватись на виправлення та попередження протиправної й іншої асоціальної поведінки засуджених.

Сучасною і своєчасною є діяльність міжрегіональних управлінь Міністерства юстиції України у сфері пробації, що спрямовується на забезпечення безпеки суспільства шляхом виправлення засуджених і запобігання вчиненню ними повторних злочинів. Зауважимо, що завдання міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та

пробації в даній сфері сформульовані надто вузько лише як «формування» системи наглядових, соціально-виховних і профілактичних заходів, які застосовуються до засуджених і утримуваних під вартою осіб. Натомість реальні повноваження міжрегіональних управлінь також включають організацію виконання покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, і контролю за поведінкою осіб, що перебувають на обліку підрозділу пробації, організацію проведення соціально-виховної та психологічної роботи з особами, які тримаються в установах виконання покарань [2] тощо. Таким чином, організаційно-контрольна діяльність міжрегіональних управлінь у сфері пробації має провідне значення для ефективного функціонування та розвитку інституту пробації в Україні. При цьому, зважаючи на складність і змістовність різних видів пробації, нагальним також постає широке залучення міжрегіональними управліннями до проведення соціально-виховної роботи та інших заходів пробації представників громадськості (громадських і релігійних організацій, творчих спілок і т. ін.).

Як констатується у Концепції державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України від 08.11.2012 р. [10], процес виконання покарань, не пов'язаних із позбавленням волі, не забезпечує необхідного соціально-виховного впливу на засуджених і переважно зводиться до формального контролю за засудженими. Відтак, пріоритетом в діяльності міжрегіональних управлінь у сфері пробації має бути не тільки забезпечення надійного контролю за поведінкою відповідних осіб, а їх успішна ресоціалізація. Саме тому до предмету відання міжрегіональних управлінь цілком слушно відносяться питання організації навчання засуджених, сприяння соціальній адаптації та трудовому й побутовому влаштуванню осіб, звільнених від відбування покарання, надання їм іншої допомоги [2]. Належне виконання вказаних повноважень так само ставить перед міжрегіональними управліннями задачу нала-

годження інтенсивної взаємодії з місцевими ж самоврядування, суб'єктами соціального патронажу, іншими установами і організаціями.

Структура міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації, передбачаючи формування в їх складі окремого профільного Управління пробації (відділ організації діяльності пробації, відділ ресоціалізації засуджених, сектор ювенальної юстиції) [4–9], в цілому відповідає характеру і змісту покладених на них повноважень у сфері пробації. Водночас дещо неоднозначною вбачається відсутність у складі Управління пробації Західного та Центрально-Західного міжрегіональних управлінь сектору ювенальної юстиції [8, 9]. З одного боку, це пояснюється меншим обсягом роботи та штатної чисельності вказаних міжрегіональних управлінь, але, з іншого боку, питанням ювенальної юстиції має приділятися однаково належна увага в роботі усіх міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації.

Керівництво міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації представлене начальником, його першим заступником і заступником. При цьому, як на нас, з огляду на відносно невелику штатну чисельність Центрально-Західного міжрегіонального управління у 86 осіб [9] (для порівняння штат Південного-Східного міжрегіонального управління складає 151 особа [4]) цілком достатнім для управління його роботою було би однієї посади заступника начальника даного міжрегіонального управління.

Адміністративно-правове регулювання статусу міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації [2] доволі розгорнуто регламентує компетенцію їх начальників, водночас залишаючи неврегульованими хоча би основи статусу заступників начальників міжрегіональних управлінь. Особливістю компетенції начальників міжрегіональних управлінь є покладення на них не тільки (традиційних для будь-якого керівника) внутрішніх управлінських, організаційних

і кадрових повноважень, але й, наприклад, вирішення питання запровадження режиму особливих умов в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах і залучення додаткових сил і засобів для припинення групових протиправних дій у цих установах. Виконання начальниками міжрегіональних управлінь таких підвищено відповідальних і складних правоохоронних повноважень вимагає від них чіткої й об'єктивної оцінки актуальної ситуації та ризиків, ретельного прогнозування і усвідомлення можливих наслідків прийняття (або неприйняття) відповідних рішень, оперативного ухвалення рішень за наявності достатніх підстав, постійного моніторингу перебігу виконання таких рішень.

В частині регулювання повноважень начальників міжрегіональних управлінь маємо зауважити деяку неузгодженість їх Положень від 14.12.2016 р. [2] і структурної організації [4–9]. Зокрема, начальники міжрегіональних управлінь уповноважуються за погодженням з Міністерством юстиції України призначати та звільняти керівництво «відділу уповноваженого органу з питань пробації» і «Управління організації діяльності служб ДКВС України». У дійсності ж у структурі міжрегіональних управлінь немає таких підрозділів, натомість діють Управління Державної кримінально-виконавчої служби та Управління пробації.

Такими чином, міжрегіональні управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації, будучи територіальними органами Міністерства юстиції України, комплексно забезпечують реалізацію державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та пробації в межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць. Дані міжрегіональні управління наразі все ще перебувають на етапі своєї інституалізації, що виявляє недостатню чіткість та конкретність їх організаційно-розпорядчих і правоохоронних повноважень, а також неповну погодженість компетенції та структурної організації міжрегіональних управлінь. Вдосконалення їх організації та діяльності першочергово потребує

розширення законодавчих засад статусу міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробації, усунення прогалин і формування єдиного для усіх міжрегіональних управлінь підзаконного регулювання (зокрема затвердження спільного Положення і Типових положень про структурні підрозділи), раціонального перерозподілу організаційно-штатного потенціалу, нормативного закріплення форм і змісту взаємодії міжрегіональних управлінь з підпорядкованими їм органами та установами, інтенсифікації контролю за дотриманням ними законодавства і прав людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про ліквідацію територіальних органів управління Державної пенітенціарної служби та утворення територіальних органів Міністерства юстиції: постанова Кабінету Міністрів України від 18.05.2016 № 348. Офіційний вісник України. 2016. № 44. Ст. 1620.
2. Про затвердження положень про міжрегіональні управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: наказ Міністерства юстиції України від 14.12.2016 № 3655/5. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 27.01.2017 № 3380/ПІ-3-158/7.
3. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: закон України від 23.06.2005 № 2713-IV. Офіційний вісник України. 2005. № 29. Ст. 1697.
4. Структура Південно-Східного міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: затв. Міністром юстиції України 28.02.2017. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 28.03.2017 № 11477/ПІ-3-1056/14.
5. Структура Північно-Східного міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: затв. Міністром юстиції України 22.02.2017. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 28.03.2017 № 11477/ПІ-3-1056/14.
6. Структура Південного міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: затв. Міністром юстиції України 23.02.2017. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 28.03.2017 № 11477/ПІ-3-1056/14.
7. Структура Центрального міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: затв. Міністром юстиції України 21.02.2017. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 28.03.2017 № 11477/ПІ-3-1056/14.
8. Структура Західного міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: затв. Міністром юстиції України 01.03.2017. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 28.03.2017 № 11477/ПІ-3-1056/14.
9. Структура Центрально-Західного міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань та пробації Міністерства юстиції України: затв. Міністром юстиції України 28.02.2017. Додаток до Листа Міністерства юстиції України від 28.03.2017 № 11477/ПІ-3-1056/14.
10. Про Концепцію державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: указ Президента України від 08.11.2012 № 631/2012. Офіційний вісник України. 2012. № 87. Ст. 3531.
11. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України: постанова Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228. Офіційний вісник України. 2014. № 54. Ст. 1455.
12. Про затвердження Інструкції з організації діяльності слідчих підрозділів органу Державної кримінально-виконавчої служби України: наказ Міністерства юстиції України від 08.02.2017 № 313/5. Офіційний вісник України. 2017. № 15. Ст. 459.

13. Бараш Є. Ю. Управління державною кримінально-виконавчою службою України: адміністративно-правове дослідження: монографія. Харків: НікаНова, 2012. 458 с.

Предместников О. Г. Особенности организации деятельности межрегиональных управлений с питань виконання кримінальних покарань та пробациі Міністерства юстиції України // Форум права: електрон. наук. фахове вид. 2017. № 2. С. 95–103. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_2_17.pdf

Виконано аналіз адміністративно-правових засад організації діяльності міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробациі Міністерства юстиції України, визначено їх сутність та особливості, а також обґрунтовано пріоритетні напрямки вдосконалення статусу міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань та пробациі.

Предместников О.Г. Особенности организации деятельности межрегиональных управлений по вопросам исполнения уголовных наказаний и пробации Министерства юстиции Украины

Выполнен анализ административно-правовых основ организации деятельности межрегиональных управлений по вопросам исполнения уголовных наказаний и пробации Министерства юстиции Украины, определена их сущность и особенности, а также обоснованы приоритетные направления совершенствования статуса межрегиональных управлений по вопросам исполнения уголовных наказаний и пробации.

Predmestnikov O.H. Features of the Organization of Activities of Interregional Departments of Execution Criminal Sentences and Probation of Ministry of Justice of Ukraine

The analysis of administrative-legal bases of the organization of activities of interregional departments of execution criminal sentences and probation of Ministry of Justice of Ukraine is made; also it was determined its nature and peculiarities, as well as substantiated priority directions of improving the status of interregional departments of execution criminal sentences and probation.